

[C. J. F. Sven.]

Uretfærdighed overfor en speciel Virksomhed som Biografteatervæsenet, kan det dog unægtelig harme, at man fra Myndighedernes Side ganske rolig lader de meget betydelige Indtægter for Statskassen gaa sig af Hænde. Der er ikke Spor af Tvivl om, at specielt de amerikanske Firmaer i Kraft af deres stærke Produktion er i Stand til fuldstændig efter Forgodtbefindende at regulere deres skattepligtige Indkomst her i Landet saa langt ned, at det kun er Brøkdelen af deres *reelle* Indkomst. Jeg sagde, at Bevillingsafgiften var en skærende Uretfærdighed, og jeg gentager det: det er en Uretfærdighed. Den kom, hvis jeg da ikke husker fejl, i sin Tid ind som en Valutaforanstaltning. Den kom ind, fordi Finansministeren paa det givne Tidspunkt henvendte sig til de forskellige Ministre for at faa nogle nye Indtægter i Statskassen, og desværre var den højtærede Justitsminister — det var den samme som den nuværende — ham følgagtig og saa sig rundt omkring, hvor der kunde haales et Par Skilling ind i Statskassen. Den Gang gik Biografteatrene godt, og saa fandt man paa, at foruden den meget betydelige Forlystelsesskat, som Biografteatrene maa bære, kunde man passende give dem en lille Ekstraafgift i Form af en Bevillingsafgift. Denne Bevillingsafgift er i øvrigt efter hele sin Form, som det allerede af flere foregaaende Talere er oplyst, i allerhøjeste Grad uretfærdig, og jeg vil derfor meget haabe, at det kommende Udvalg i hvert Tilfælde vil faa Bevillingsafgiften lagt om paa en mere retfærdig Basis end den, der i Øjeblikket anvendes.

I øvrigt skal jeg angaaende Spørgsmaalet om fri Næring eller Bevilling indenfor Biografteatervæsenet sige, at hvis man vil opretholde Bevillingssystemet, bør det ubetinget være Staten, der uddeler Bevillinger, og ikke Kommunerne. Men hvis det skal være Staten, bør man allerede i Loven trække ret snævre Grænser for, hvorledes og til hvem Bevillingerne kan uddeles. Jeg mener nu ikke, at man i den Grad, som det er sket her i Dag, kan skyde paa de Biografteaterbevillinger, der er blevet uddelt i de senere Aar. Selvfølgelig kan man kritisere baade de Uddelinger, der er sket under den tidligere Justitsminister, det nuværende Med-

lem af det høje Landsting Hr. Steincke, og under den højtærede Justitsminister, men man maa jo huske paa, at det er en overordentlig vanskelig Opgave at uddele disse Bevillinger. De paagældende er udsat for et næsten overmenneskeligt Pres og det ikke blot fra den paagældende Ministers eget Parti, men ogsaa fra andre Partier. Derfor maa man paa Forhaand være klar over, at opretholder man Bevillingssystemet, vil der altid kunne fremføres Kritik mod den Maade, paa hvilken det udøves. Men jeg mener, det er absolut uheldigt, at der ikke er trukket snævrere Grænser for, til hvilke Personer eller Institutioner Bevillinger kan uddeles. Jeg finder det uheldigt, at man nu igen vil lovfæste, at Bevillinger *kan* gives til Foreninger, Selskaber, Institutioner og Kommuner. Det er uheldigt, at man paa den Maade kan sjakre med Bevillingerne til Foreninger, Institutioner og Selskaber, idet det jo er ganske givet, at disse for at faa noget ud af Bevillingerne maa bortforpagte dem — for at sige det rent ud. Det er jo Camouflage, naar det tilføjes, at Teatrenes Ledere skal godkendes af den bevilgende Myndighed. Det afhjælper aldeles ikke Savnet af en egentlig ansvarlig Leder, og derfor er Kritikken mod Lovforslagets § 6 for saa vidt ogsaa noget urimelig, som det er en Nødvendighed, i det Øjeblik man fortsat vil tillade, at Bevillingerne uddeles ogsaa til Foreninger, Selskaber etc. Jeg tror, det vilde være til megen Gavn, om det udtrykkelig blev fastslaaet, at Bevillinger kun kan uddeles til Enkeltpersoner.

Jeg skal i øvrigt kun tilføje, at Censuren naturligvis kan have begaaet Fejl under de Censureringer, der har fundet Sted, men jeg maa sige, at mit Indtryk af Censuren er, at den i det store og hele har ramt det rigtige. Man kan ikke fra Enkelttilfælde slutte sig til, om Censuren i al Almindelighed er tilfredsstillende eller ikke. Ogsaa det at være Censor er et meget kedeligt Hverv, et Hverv, som paa Forhaand er udsat for den allerstørste Kritik baade fra den ene og fra den anden Side, og netop naar Censuren, som Tilfældet har været her i de senere Aar, har forstaaet at føre en lige Linie og hverken lefle for den daarlige Smag eller tillade den udskejende og forraaende Film, saa mener jeg, man maa sige, at Censuren i det store og hele har løst den Opgave, der er stillet den.